

му се виждатъ дребни, нѣкакви животинки, които не знаятъ, защо сж се родили и защо живѣятъ. Тѣ го следятъ на всѣка стѣпка и за всичко, което тѣ не харесватъ и имъ се струва подозрително, бързатъ да обадятъ на полицията. Единъ день, напри-мѣръ съобщаватъ на губернатора, че се отнасялъ съвсѣмъ неподчинително къмъ калугеритѣ и полицията. . . Шевченко арестуватъ веднага, но губернаторътъ, който знае какъвъ човѣкъ стои прѣдъ него, му казва:

— За васъ не е тукъ. Побързайте, идете по-скоро въ Петербургъ: тамъ хората сж по-развити и не се занимаватъ съ такива глупости.

Шевченко го послушалъ, отива въ Петербургъ, дѣто се поселва въ самата академия на изкуствата, но той не е доволенъ: душата му се измжчва по родината, по нейнитѣ степи и гори, по нейнитѣ приказки и пѣсни . . .

— Азъ съмъ синъ на тая страна, нейнъ по кръвъ и плътъ . . .

И наредъ съ пѣснитѣ по родината, той заработва силно и противъ крѣпостничеството, за освобождението на селянитѣ, което става скоро.

А пѣснитѣ растатъ като пролѣтенъ потокъ — свѣжи и буйни, ту пѣнясто-луди, ту болно-мълчаливи и тихи, пълни съ мъка и жажда по нѣщо, по нѣкаква нова далнина, къмъ нѣкакво ново слънце...

Скоро той издава пѣленъ сборникъ Кобзарь, отъ който цѣла Украйна бива въ възторгъ.

— У насъ Кобзарь е всичко! — пишатъ му отъ Полтава. — Той става нѣщо като молитвеникъ

Но тъкмо слѣдъ това Тарасъ заболѣва. Неговото най-горещо желание сега е — да се върне дома: